

Kiskunhalasi Evangélikus Egyházközség kiadványa

2009. Tanévnyitó

2. Évfolyam, 3. Szám

Erős vár a mi Istenünk!

Elérhetőségeink:

Evangélikus Egyházközség

6400 Kiskunhalas

Szilády Áron u. 22.

Honti Irén lelkész: 06 20-824-56-29 és hirene@citromail.hu

Lakás: Kiskunhalas, Erdei F. tér 5/B.

Andriska Pál felügyelő 06-20-824-47-85 és 77/422-379 andriska.pal@freemail.hu

Lakás: Kiskunhalas, Gyöngyvirág u. 22.

Rendszeres alkalmaink

- Vasárnaponként 10 órakor istentisztelet tartunk imaházunkban
Minden hónap utolsó vasárnapján úrvacsorát vehetünk.
- Minden hónap 2. vasárnapján
10 órakor családi-ifjúsági istentiszteletet tartunk.
- Szombatonként este 6 órakor ifjúsági összejövetel
- Péntekenként 9-10 óra: hivatali fogadóórát tartunk irodánkban.
- Minden hónap utolsó szombatján este 6 órakor
taizei imaest evangélikus imaházunkban, amelyen különböző felekezetek
együtt énekelünk, imádkozunk az egység jegyében
- Havonta egy alkalommal szombat este 6 órakor közös zenélés-éneklés több
hangszerrel az Isten nagyobb dicsőségére
- Hetente egyszer délután 6 órai kezdettel bibliakör felnőtteknek, ill. meditáció
- A nyugdíjas klubra vonatkozólag értesítjük testvéreinket.
A hittanórákat több csoportban tartjuk, megbeszélés szerint a családokkal

Bármilyen kérésével, igényével: pl. személyes beszélgetés, vagy kereszteségi temetési szolgálatok, megtalálhatóak vagyunk a fenti elérhetőségeinken.

Kérjük tekintse meg honlapunkat: kiskunhalas.lutheran.hu

Előszó

Immár a 2. évfolyam 3. számát tartja a kezében a kedves olvasónk.

Istennek legyen hála, hogy kiadványunkra van igény, hogy egyre többen olvassák, kéri, viszik el. Kis gyülekezetünk tagjai között a 100 példány igen gyorsan gazdára talál. Nagy öröm számunkra az is, hogy egyre többen kapcsolódnak be a szerzők soraiba fiatalok, felnőttek egyaránt, sőt a

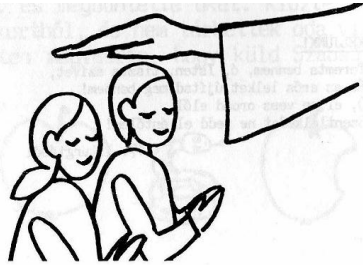
csobánkai kirándulásra gondolván gyerekek is írtak élményeikről színesítve újságunkat. A mostani számunkban 10-en vállalták, hogy megosztják gondolataikat a közösség tagjaival. Köszönjük nekik a közreműködést.

Így olvashatnak a gyülekezet történetéről, az elmúlt évtizedekben itt szolgáló lelkészekről, felügyelőkről, kántorokról. Ez már az 5. része egyházunk történetét ismertető sorozatunknak. Olvashatnak arról, mit jelent igazán tartozni egy közösséghez, konkrétan a mi gyülekezetünkhöz. Írtunk a jól sikerült nyári gyermek és ifjúsági foglalkozásokról, amelyen egyre több gyerek és fiatal vett részt imaházunkban. A gyerekek írtak a csobánkai 4 napos kirándulásról, amelyen 28-an voltunk a gyülekezetből kicsik és nagyok együtt. Felnőtt fiatalok gondolatait olvashatjuk arról, mit jelentett nekik a hittan, a közösségünk akkor és azóta is egyaránt. Olvashatnak fontos gondolatokat arról, hogy bizony, van közünk egymáshoz. Jobban is, mint azt megéljük és gondoljuk. Fontosnak tartottuk gyülekezetünk vezetői részéről a tájékoztatást a működés, az anyagi szempontjából. A hátsó lapon szereplő történet pedig többek kívánságára került be, mondván, hogy a sepről. 6-i istentiszteleten elhangzott szavak szóljanak másokhoz is. Testvéreink olvashatnak teológiai írást, mit jelent Krisztust követni a mindenkori változó világunkban, továbbá egy keresztyén szellemben gondolkodó anya érdekes és tanulságos sorait arról, mit jelent Isten segítségével a gyermekeknek.

A mostani számunk témája az új tanévhez kapcsolódik. Gyülekezetünkben a szeptember 13-i tanévnyitó istentisztelettel elkezdjük a 2009/2010-es tanévet. Több csoportban folyik a hitoktatás a felújított gyülekezeti termünkben. Egyházunkban mindig is fontos volt a tanítás. Az órák során a gyerekek megismerkedhetnek a bibliai történetekkel, örök értékekkel, továbbá átélhetik a keresztyén közösséghez tartozás áldásait. Szeretettel hívjuk és várjuk azokat a gyerekeket, családokat, akik eddig még nem kapcsolódtak be közösségünkbe.

Szívből ajánljuk testvéreink figyelmébe kiadványunkat és kérjük, szánjanak rá időt, elmélkedjenek az írásokon és adják tovább szereteteiknek is.

Legyen ez a számunk is az élő Isten nagy dicsőségére és mindannyiunk lelki épülésére.

Lelkészek, felügyelők, kántorok a kiskunhalasi evangélikus gyülekezetben

LELKÉSZEK:

1935-ig SIKTER ANDRÁS soltvadkert i lelkész látogatta alkalmanként a szórvány gyülekezetet.

A fiókegyházzá szervezett gyülekezet lelkésze 1937 októberében SZENDE ERNŐ lett. Az önálló gyülekeztté válás után is (1942. jan. 1.) ellátta a lelkési feladatot 1942 áprilisáig, katonai szolgálatra történő behívásáig.

Ideiglenes jelleggel SEBEN JÁNOS soltvadkert i segédlelkész kapott lelkési megbízást, amelyet 1942 júniusáig látott el.

1942 június és 1945 októbere között VIRÁGH GYULA volt az egyházközség lelkésze.

1945 októberében a felettes egyházi hatóság BACHÁT ISTVÁNT küldte ki, véglegesítésére 1946 május 20-án került sor. 1964 októberében a váci evangélikus egyházközség lelkészévé választották. 19 évi szolgálat után távozott a kiskunhalasi gyülekezetből.

Átmenetileg ÉLTES GYULA segédlelkészként helyettesített Halason 1965 január 15-ig.

Káldy Zoltán püspök – élve lelkészküldési jogával – 1965. jan. 15-i hatállyal JESZENSZKY TIBORT küldte ki halasi szolgálattételre. Beiktatására 1965. jan. 31-én került sor. 1987. aug. 5-én, itteni szolgálatának 22. évében rövid betegség után meghalt.

1988 júniusától HULEJ ALFRÉD nyugdíjas lelkész, mint kinevezett helyettes látta el a lelkési feladatkört 1990 októberéig.

1992 októbere és 1992 augusztusa között NAGY ILONA nyugdíjas lelkész volt a gyülekezet lelkésze.

HONTI IRÉN teológiai hallgatót 1992 szeptemberében hitoktatóként és lelkési munkatársként alkalmazta a presbitérium. 1993. szeptember 1-jén diakónus lelkési megbízást kapott. 1998 nyarán egy évre Németországba távozott. Távolléte idején HOLECSKA ANIKÓ segédlelkész helyettesítette. 1999 szeptemberében visszatért a gyülekezetéhez. 2001. augusztus 31-én lemondott segédlelkési beosztásáról és másutt vállalt egyházi feladatot.

Átmenetileg és estenként GERHÁT LÁSZLÓ nyugdíjas tanár és felesége segítették ki a gyülekezetet azzal, hogy közreműködtek istentiszteleteken. Igét hirdettek, prédikáltak, ha kellett, kántori feladatokat is elláttak.

HEGYI EMŐKE, mint gyülekezeti munkatárs 2001. szeptemberétől dolgozott a gyülekezetnél. 2007. tavaszán betegsége miatt szolgálatait nem tudta tovább ellátni.

HONTI IRÉN 2007. májusában elfogadta egyháztágainak felkérését, és Gáncs Péter püspök úr támogató közbenjárása eredményeként újból átvette a lelkési feladatkört. Ezt követően a gyülekezet megválasztotta őt, és ünnepélyes beiktatására 2008. október 25-én került sor.

FELÜGYELŐK:

HUSZÁGH GÉZA	1936-tól 1945-ig
SRÉTER ANDOR	1945-től 1965-ig
BELÉNYI KÁROLY	1965-től 1978-ig
DR. ÁDÁM GYULA	1978-tól 1999-ig
SZEBERÉNYI IMRE	1999-től 2005-ig
ANDRISKA PÁL	2006-tól és jelenleg is

KÁNTOROK:

1935 és 1938 között HUSZÁGH JÓZSEF presbiter és POLGÁR JÁNOS gimnáziumi tanár végezte a kántori teendőket.

HALÁSZ GÉZA elemi iskolai tanító volt 1938 szeptemberétől a gyülekezet kántora. Katonáskodása idején Polgár János és ZSORGÓ GYULA presbiter helyettesítette. 1949 szeptemberében Halász Gézának le kellett mondania a kántori szolgálatát.

1949 szeptemberében a gyülekezet FRÖCHLICH JÓZSEFET kérte fel aki 1950 tavaszáig töltötte be a tisztséget.

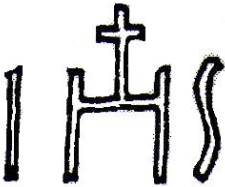
BACHÁT ISTVÁNNÉ Mesterházy Ida tanári munkája mellett vállalta a kántori teendőket 1950 áprilistól 1964 októberéig.

1965 és 1996 között JESZENSZKY TIBORNÉ tanítónő, Klárika volt gyülekezetünk kántora.

Az utóbbi 10-12 évben NAGY BORBÁLA, majd FODOR DÁNIEL végezték a gyülekezetben a kántori szolgálatot.

Dr. Gszelmann Ádám

Együtt lenni és valahová tartozni.

A valahová tartozás kegyelmi állapot mely létünk megéléséhez lényeges. Átala megtapasztaljuk, hogy minden találkozás, lehetőség arra, hogy létem és életem csodájának üzenetét közvetítem a másik felé és az ő élete léte csodájának ajándékával gazdagodjam. Értékes közösséghez tarozni nagy ajándék s ezért hálás vagyok mindenkinek, akivel találkozom.

Az Evangélikus gyülekezet elkötelezett tagja vagyok és minden együtt lét, ami közelebb visz Istenhez számomra meghatározó és értékes.

Az Evangéliumok a felnőtt Biblia órák mindannyiszor megerősítenek hitemben, és kinyitja a szememet látszat mögötti valóság megpillantására, a hamis hangok mögötti halk szelíd kijelentésekre, az alázatra létünk titka iránt, s a valóság elfogadására mely által gazdagabbá válok.

Ezekkel a létlényegi értékekkel gazdagodunk órákról-órákra s általa létünket teljesebben és tökéletesebben tudjuk mindannyian megélni. Ilyen lélekemelő ajándék volt az Egyetemes ima hét, a taizei- imaestek a neves előadók által közvetített egyetemes tudás. Nagy tisztelettel és érdeklődéssel fogadtuk Dr. Schaffhauser Ferenc prof előadását, valamint Dr. Mester Júlia elmékedését, hogy Isten munkáját hogyan rontotta el az ember? Meglátogatták gyülekezetünket a Deák-téri testvérek, akik megörvendeztettek bennünket saját készítésű kézimunkáikkal. A legnagyobb érték a lényük ajándéka volt. Nagy szeretettel vendégeltük meg őket. Büszkén mutattuk be városunkat és annak nevezetességeit. A közös ebéd, ima, ének és a kötetlen beszélgetés a szeretet bővebb áradása.

A közösség és az általuk közvetített értékek nyitják meg számomra azt a kegyelmi kaput, ami egy lépéslehetőség teljesség felé vezető úton. Hála „Isten munkálkodik” az életünkben!

Nincs reménytelenebb ember az Istentől és a közösségtől „elhagyott ember” reménytelenségénél!

Palotás Lászlóné

Nyári gyermek- és ifjúsági foglalkozások

Az idei nyár szokatlanul mozgalmasra sikerült. Egyik utazás követte a másikat, voltam hegyen voltam völgyben, kis- és nagy csoportban. A nyár folyamán egyik meghatározó élményt az a négy egész napos foglalkozás jelentette, amelyet gyerekeknek és fiataloknak szervezett a gyülekezet, és amelyen, néhány felnőttel együtt, én magam is részt vettem.

A foglalkozások eredeti célja, az volt, hogy a szellem és a lélek épülésén túl, az ifjúság felfokozott mozgásigényét is, valamilyen módon kielégítse, avagy ötleteket adjon a szabadidő és a szünidő értelmes eltöltésére. Ma, amikor ezen korosztály jó része, szabadidejének nagy hányadát, a számítógép vagy a TV képernyője előtt tölti, ötletük sincs egy mozgást vagy szabadtéri foglalkozást ajánló lehetőségre, rendkívül fontos, hogy nagyobb figyelmet szenteljünk ezekre.

Ezek a foglalkozások megteremtették az egészséges egyensúlyt a szellemi és a fizikai elfoglaltságok között. Azt hiszem kimondható, hogy valamennyi foglalkozás legnagyobb sztárja az volt, amikor bárki elkészíthette ajándékát egy vagy több, számára kedves személy részére. Az alkotás és az ajándékozás öröme hatotta át valamennyi résztvevőt, amikor a kiválasztott téma, a szív szeretetével áthatva, a kéz által megvalósulást nyert. Gyönyörű színes könyvjelzők, képeslapok és falra kitehető tárgyak születtek, amiken keresztül szeretetet áramoltattunk azok felé is, akik az ajándékozottak lettek.

A közös éneklés, történetolvasás, és az együtt alkotás igazi barátságokat és közösséget formált a kisebb-nagyobb csoportokból. Megtanultuk, és többnyire sikerrel, hogy mit jelent közösségben létezni, alkotni és dolgozni. Együtt készítettük és fogyasztottuk el ételeinket, ami által sokan megtanultak pl. palacsintát sütni, avagy, hogy miképpen kell megteríteni, és eltakarítani magunk után asztalt és helységet. Bizony ezekben a folyamatokba ma már kevés helyen vonják be a gyerekeket, és ez miatt nem is tudják megtanulni, és értékelni ezeket a dolgokat.

De jutott idő a játékra, kirándulásra is, amihez a Kórház mögötti park szolgált lehetőséget. Nagy sikere volt a labdajátékoknak és a társasjátékoknak is.

Külön kiemelném a negyedik alkalmat, amikor az amúgy is 20-as létszám feletti csapatunkhoz hozzá csapódott még további 10 fős csapat a „fogyi-táborosok” közül. Ezen a napon, a megszokott kézműves foglalkozásainkon felül, beavatást nyertünk a batikolás rejtelmeibe is. Hatalmas fazekakban forrt, most nem a leves, hanem a festék, aminek segítségével mindenki megálmodhatta, és megalkothatta azt a ruhadarabot, amelyet majd a későbbiekben is viselve, még sokáig emlékezni fog, ezekre a napokra. A kezdeti bonyodalmak után, összerendeződött a két csapat, és senkinek sem kellett elmenni batikolt ruhadarab nélkül. Valamennyien büszkén viselhették az önmaguk erejéből létrehozott produktumot, talán életükben először. És a vendégeink is elkészíthették ajándékaikat szeretteik számára, ami maradandó élménnyel ajándékozta meg őket együttlétünkről.

Mi is sokat tanultunk ezekből az alkalmakból, legfőképpen azt, hogy milyen óriási szükség van ezekre a csoportos együttlétekre, ahol lelkiileg és fizikailag tartalmas, és értelmes dolgokat művelhetünk együtt, megtapasztalva azt az örömet, ami az igazi csoport létéből ered. A közösséget formáló szeretetben együtt töltött idő, az az energia

forrás, ami által emelni tudjuk egymást, és mivel ezeket a napokat Krisztus tanításaiban és jelenlétében tudtuk megfogalmazni és átélni, ezért valamennyi jelenlévő megérezte és értékelt az áhítatot, ami ezt a négy napot teljesen átölelte.

Nagy Rózsa

„TE KÖVESS ENGEM!”

Ezt a három szót így Jézus feltámadása után mondotta Péternek, az ő tanítványának.

Az élő Jézus Krisztus ma is hív az Ő követésére. Átlépve az idő és a tér korlátját, bennünket is hív. Követni Jézust földi életünk során – ez életünk legnagyobb lehetősége, ajándéka, és áldása.

Mit jelent Őt követni? Mit jelent ma a Jézus követésére hívó szó egzisztenciálisan? Az élő Jézus választ ad erre az evangélium által és szól hozzánk ma is.

Az alábbi gondolatok a témához Dietrich Bonhoeffer „Követés” c. könyvéből valók:

„A keresztyén élet KÖVETÉS. Jézus követésénél nem az a kérdés, hogyan értelmezzük Jézus tanítását, hanem az, hogy JÉZUS HÍV KÖVETÉSRE. Nem betűk, nem valamely elv, hanem az ÉLŐ ÚR. Az Ő hívó szavának elengedhetetlenül része, következménye egy más értékrend.

Jézus követése elképzelhetetlen egyedül, magányosan, elszakítva a többi tanítványtól. Elképzelhetetlen a követés az Egyház nélkül.

Jézus követése a többi embertől sem szakít el, hanem inkább hozzájuk kapcsol. Isten emberszeretete minden keresztyént arra kötelez, hogy testvéri szeretettel forduljon minden ember felé.

Hit és élet a követésben elszakíthatatlan egységet alkot. „Csak a hívó engedelmes és csak az engedelmes hisz.”

Jézus követése az ember felszabadítását hirdeti meg minden emberi rendelkezés, minden nyomasztó, terhelő, neki gondot és gyötrelmet okozó kényszer alól. A követésben az emberek saját törvényeik kemény igájából Jézus Krisztus könnyű igája alá kerülnek.

Aki maradéktalanul követi Jézus parancsát, aki ellenkezés nélkül vállalja Jézus igáját, annak könnyű a hordozni való teher, az ennek az igának a könnyű terhe alatt erőt kap ahhoz, hogy ellankadás nélkül járjon a helyes úton.

Jézus semmit sem követel tőlünk a nélkül, hogy erőt ne adna a megtételéhez.

Jézus parancsa mindig életet megtartani, erősíteni, gyógyítani akar.

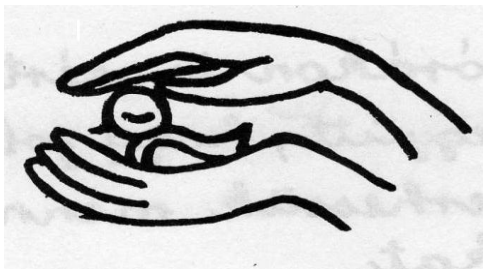
Isten ajándékozza nekünk a követés minden komolyságában az örömet, a bűnre mondott minden NEM-ben a bűnösre mondott IGEN-t, és minden élethelyzetben az evangélium megnyerő szavát: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.”

*Dietrich Bonhoeffer
evangélikus lelkész, teológus,*

Mit jelent elengedni és az Atyára bízni gyerekeinket...

Anna Maria Zanzucchi nevelésről szóló sorozatában arról beszél, mennyire fontos nekünk, szülőknek jól megtenni a magunk részét, de ugyanakkor az Atyára kell bízunk gyermekeinket, aki végtelen szeretetével minden úrt képes betölteni.

Nem mindig könnyű elfogadni gyermekeinket olyanak, amilyenek. Ezt magam is megtapasztalom, és úgy tűnik, hogy közben elveszítem őket.

Amikor betegek, mennyire szenvedünk miattuk mi, szülők. Szinte arra vágyunk, hogy mi legyünk betegek, ne ők, de nemcsak betegség esetén van így, hanem ezer más alkalommal. Amikor nehéz pillanatokat élnek át, amikor meg nem értéssel találkoznak, vagy amikor valaki rosszat tesz velük... Ezekben az esetekben mi, szülők rettenetesen szenvedünk gyermekeink miatt.

Őszintén meg kell mondanom, a gyermekeim elfogadásához szükséges erőt nem abból merítem, hogy megpróbálok érzerveket felsorakoztatni, bár néha ez is segít. Az igazi erő számomra Istenben van, abban, hogy hiszek a szeretetben, mellyel ő szereti gyermekeimet és engem is. Természetesen én is szeretem gyermekeimet, de Isten szeretete irántuk végtelenül nagyobb, mint az enyém. Isten az, aki mindegyiket megteremtette; és aki létük minden mozzanatát ismeri, aki pillanatról pillanatra velük van és mindent javukra fordít. Olyannak teremtette meg őket, amilyenek, és úgy szereti őket, amilyenek. Alkotott róluk egy szeretet-tervet, olyan tervet, amely teljes boldogságukat jelenti.

Azt akarom, hogy gyermekeim boldogok legyenek. Ez az egyetlen dolog, amire vágyom velük kapcsolatban. De hogyan tudom boldoggá tenni őket? Úgy, hogy teret engedek annak a szeretet-tervnek, amit Isten minden emberről, így róluk is megalkotott. Segítek nekik abban, hogy korlátaik, nyomorúságaik ellenére is megvalósulhasson ez a terv.

Egyik este valami miatt nagyon szenvedtem és nem tudtam megnyugodni. Délután egyik gyermekemet úgy felbosszantotta a másik, hogy az teljesen kikelve önmagából feldühödött. Soha életemben nem láttam még ilyennek. Igazi rosszaság ütközött ki belőle. Nagyon rossz hatással volt rám és igen keserűnek éreztem magamat. Este, amikor imádkoztam, ezt a gyereket az Atyára bízam. Tegye meg ő azt, amit én nem tudok megtenni, töltsse be ő a nevelésben azt az úrt, melyet én magam után hagyok. Teljesen az Atyára bízam ezt a gyermekemet, mintha egészen elengedtem volna őt Isten szeretetében.

Gyermekeinket elengedni természetesen nem azt jelenti, hogy sorsukra hagyjuk őket. Valójában arról van szó, hogy belevetjük őket Isten szeretetének tengerébe, mert Isten gondot visel rájuk és egyedül ő képes gondot viselni rájuk.

Nálam nélkül semmit sem tehettek”

Ezt a mondatot a Názáreti Jézus mondta a tanítványainak.

Azt gondolom ma is mondja, mondaná ezt Jézus sokaknak.

A mai ember hamar fellázad ezen a mondaton és azt mondja, hogy ez nem igaz. Hiszen szabad és lehet nekünk annyi mindent tenni Jézus nélkül is. Dolgozni, tanulni, alkotni, szórakozni. Szinte bármit, amit csak akarunk. És ne szóljon bele senki, még Jézus sem. Az élet megy nélküle is.

Az őszinte ember azonban mer szembenézni a valósággal és elgondolkodik. Ebben a nagy rohanásban olykor megáll és figyel a körülötte lévő világ működését, és saját magát is. Már nem akar menekülni önmaga elől, mert nincs értelme.

Az őszinte ember ki meri mondani, hogy nem egészen jó úgy, ahogy van. Nem úgy működnek a dolgok, ahogy az jó lenne, ahogy szeretnénk. Ki meri mondani azt is, hogy ez így nem szeretet..., hogy van minden, csak öröm nincs..., hogy nem elég a tudás, ha nincs hozzá bölcsesség, hogy kevés a tanítás, ha hiányzik a nevelés, hogy nincs elég erő magamtól jól csinálni a feladataimat, hogy nem találok a hangot azzal, aki mellettem van. Az őszinte ember képes szembenézni mindazzal, ami van és kimondani, hogy baj van és most már elég nagy a baj, és valamit mi nagyon elrontunk, vagy legalábbis nagyon nem jól csinálunk.

Az őszinte ember keres és kérdez és vívódik és teszi ezt nemcsak földi síkon, hanem Felfelé, Befelé, Isten felé, keresése a másik dimenzió felé irányul.

Az okos ember belátja, valóban nem megy az élet Isten nélkül, Jézus nélkül. Nem megy úgy, ahogy szeretnénk. És már nem vigasz, hogy másnak sem megy. Itt kezdődik az ember győzelme, hogy ki meri mondani, hogy az igazra, szépre, jóra vágyunk, a teljességre, boldogságra, de ez nem megy Isten nélkül. Jézusnak tényleg igaza van. Jézus nélkül az élet leredukált és hiányos, százalmasan kevés a teljességhez képest. Jézus nélkül nem tudjuk igazán jól elvégezni a feladatainkat. Jézus nélkül nem tudunk megbocsátani, bocsánatot kérni, pedig fontos lenne. Nélküle nem tudjuk elfogadni egymást, ezért állandóan ütközünk. És magunkat sem tudjuk elfogadni, ezért mindig elégedetlenek vagyunk. Jézus nélkül nincs iránytűnk a jóra, nincs erkölcsi mércénk arra, ami igaz, ami emberhez méltó, pedig csak így lenne érdemes élni. Nélküle a veszteségeinket sem tudjuk elengedni, mert magunktól még ez sem megy.

Nála nélkül tényleg nem működik az élet, ez a valóság. Ebben a kijelentésben és igazságban viszont az is benne van, hogy Vele, Jézussal IGEN! Jézussal mindaz lehetséges, ami nélküle nem. A mondatból ez is következik és ez igaz.

Jézussal az élet egészen más. Ő arra hív, beszélgessünk vele, mondjuk el, ami bánt, ami fáj, és Neki is van mondanivalója, figyeljünk Rá. Arra hív, járjunk az Ő útján, kövessük Őt és tanítását, mert ez az élet, az igazság, a győzelem útja. Arra kér, ismerjük meg Őt az evangéliumokból és legyünk Vele élő kapcsolatban. Azt ígéri, erőt ad mindenhez és segít, ha kérjük Őt.

Jó lenne, végre odafigyelni, hallgatni Jézusra, amíg van időnk, mert az idő mindig korlátozott és véges. Ő ma is hív, de mert szeret, a döntést meghagyja nekünk.

Honti Irén

„Isten útjai kifürkészhetetlenek”

Interjú Lakatos Lacival

Így a tanévkezdés alkalmából kérdeztünk téged, hogy hogyan kerültél kapcsolatba az evangélikus egyházzal, valamint milyen élményeid vannak, miért szeretsz ide járni? Mit kaphat egy hittanos, vagy egyáltalán egy ember szerinted a gyülekezetünkben?

Isten kalandos utakon át vezette az életemet. Olyan utakon, amelyeken a rossz dolgoknak is értelme volt, így hosszútávon minden rosszból jó dolog kerekedett.

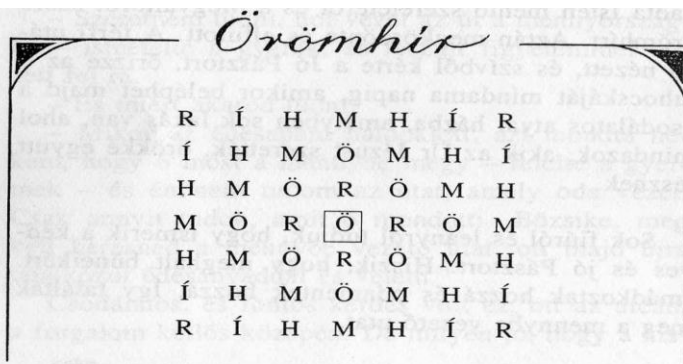
Amikor gyerek voltam elkerültem a szüleimtől nevelőszülőkhöz. Nekik, a pirtói nevelőszüleimnek köszönhetően kerültem kapcsolatba gyermekként a kiskunhalasi evangélikusokkal. Akkor még a hittanórák első sorban az Ilonka néni által sütött süteményekről szóltak a számomra, de ahogy teltmúlt az idő, mélyen bennem kialakult egy mély hit az élő Istenben. Úgy gondolom, hogy szükség van a szülői kezdőlökcésre, különben lehet, hogy én sem találtam volna ide, és nem tartanék ott, ahol tartok. A hittanórán még meseszerűen találkozhatnak a gyerekek Isten igéjével, ami egy óriási lehetőség. Gyerekkorban a lelkükbe magként kerül ez a sok jó, amit hallanak, és a későbbiekben ez a mag kezd el csírázni, és komoly mély hitet szülhet. Ez már választás kérdése, hogy az ember hagyja-e, hogy az Isten üzenete elérjen hozzá, vagy még csírájában elfojtja. Minden esetre sokkal könnyebb akkor dönteni az Isten mellett, ha ismerjük Őt.

A hittanórákon felül az ifjúsági csapatba járok, ahol igazi barátokra tettem szert. Tudom, hogy számíthatok rájuk, és ez persze fordítva is igaz. Sokat szoktunk beszélgetni, nyaranként megyünk kirándulni, amelyek mind élményt nyújtanak mindnyájunknak.

Egy biztos, hogy szeretek ide járni, azt pedig, hogy miért, nem is feltétlenül kell szavakkal kifejezni.

Mindenkit buzdítani tudok, hogy jöjjön minél többet közénk és tapasztalja meg az Isten jelenlétét, és egy olyan közösséget, ami igazi ajándék rohanó világunkban.

Fodor Dániel

Mit gondolsz, hányszor szerepel ebben a négyzetben ez a szó, hogy „ÖRÖMHÍR”? Többször, mint gondolnád!

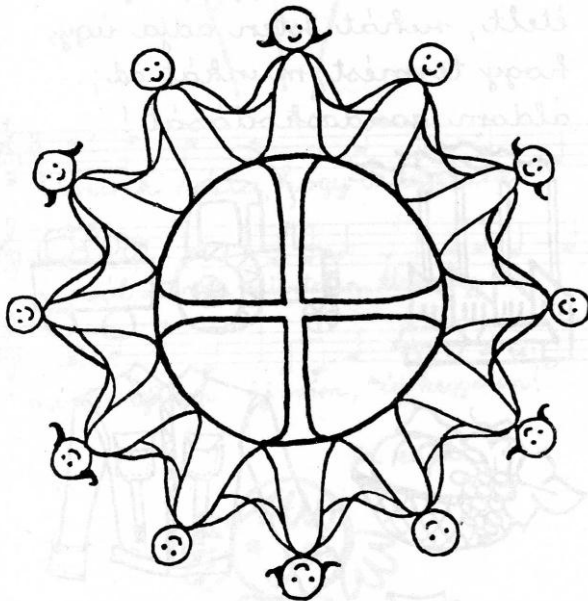
Meghatározó értékek és élmények

Nem voltam már egészen kisgyerek, úgy 13 éves lehettem, amikor a szüleim beírtak hittanra. Akkoriban még Nagy Ilona volt a lelkész, ő készítette fel minket is a konfirmációra. Nem sokkal később került Irénke Halasra mint segédlelkész, ő vette át kis csapatunk vezetését. Túl sok mindenre nem emlékszem ezekből az időkből, csak arra, hogy nagyon jól éreztem magam ebben a közösségben, így „itt ragadtam”. Sajnos a legtöbben – mint ahogy valószínűleg másutt is – a konfirmációval ki is konfirmáltak a gyülekezetből, és az akkori csapatból némelyekkel nagy ritkán találkozunk, másokkal egyáltalán nem. De azért egy kis mag megmaradt, ami ugyan összetételében változott az idők folyamán, de valahogy mégis folytonosságot képezett az életemben, és életre szóló barátságokkal ajándékozott meg. Bár az idő a maga szokásos módján telik, és már van egy felnövekvő új utánpótlás generáció, mi még mindig „ifi”-nek nevezzük magunkat, s talán ez már így is marad.

Az egyház és a hittan-, majd ifjúsági órák, később pedig önkéntes, kötetlen baráti találkozók fontos alappillérvé váltak az életemnek, ahol lelkileg, szellemileg, erkölcsileg egyaránt gyarapodhattam. Rengeteg élményben volt már részünk, a közös játékoktól a táborokon át a kirándulásokig, a nagy éneklések, zenélések, előadások maradandó emlékek lesznek. Szerencsére most, hogy Irénke visszajött, és szívügyének tekintve a fiatal utánpótlást szorgalmasan szervezni kezdte a hittanórákat, úgy látom, hogy a gyerekek is nagyon szeretnek ide járni, ahogyan mi annak idején, jól érzik magukat a közösségben, és reménység szerint belőlük is összekovácsolódik majd egy erős, összetartó csapat.

Én minden szülőt és gyereket csak biztatni tudok, hogy jöjjenek és hozzák gyermeküket is hittanórákra.

Nagy Borbála

Van közünk egymáshoz?

„Éljetek hát Krisztus evangéliumához méltóan. Így akár elmegyek és látlak titeket, akár távol maradok, azt hallhatom rólatok, hogy egy szívvel, egy lélekkel munkálkodtok az evangéliumi hitért, s az ellenfelektől egyáltalán nem ijedtek meg.

Ez lesz számukra a kárhoznak, számotokra meg az üdvösségnek Istentől adott bizonyítéka. Nektek az a kegyelem jutott, hogy ne csak higgyetek Krisztusban, hanem szenvedjétek is érte. Hiszen ugyanazt a harcot kell megvívnotok, amit nálam láttatok, és amiről most hallotok.”

(Fil 1,27)

Ingrid Sjöstrand: Van hozzá közöd?

Van hozzá közöd,
mit csinállok?
És hogy mit gondolok?
Van hozzá közöm
mit csinálsz?
És hogy mit gondolsz?
Van közünk egymáshoz?
Hozzám, hozzád, mindenkire,
aki véletlenül
épp itt él
épp most,
és akiktől függ,
hogy mi lesz a világból?
Van közünk egymáshoz...
Talán... Igen...

Van közünk egymáshoz? Mi, akik ezt olvassuk, az ország bármely pontján minden reménység szerint nem tesszük fel ezt a kérdést, mert biztosan tudjuk a választ: VAN.

Van egy olyan dolog mindnyájunk életében, ami minket örökre összeköt: a HIT.

Ez a hit óriási lehetőség minden élő ember számára, hogy megtapasztalja az élő Isten jelenlétét, szeretetét, gondoskodását. Ezzel a lehetőséggel nem csak a keresztények, hanem minden valamiben hívő ember él. Viszont hétköznapijainkban, amikor bárkivel, bárhol, bármikor találkozunk, esetleg beszélgetünk, tudnunk kell: közünk van hozzá, bárki is legyen ő. Dolgunk van vele. Vagy tanulhatunk tőle, vagy tanulhatunk általa.

Közünk van hozzá, mert az Isten lehetőséget teremtett a találkozásunkra.

Közünk van hozzá, mert hozzánk hasonlóan Isten teremtménye.

Szerepeink szinterei számos lehetőséget biztosítanak arra, hogy emberekhez „közünk legyen”. Közünk van a családukhöz, barátainkhoz, kell hogy közünk legyen a szerelmünkhöz. Tudatosítsuk: mindenhez közünk van, amivel érintkezünk. Mindezeknél pedig nem a fizikai érintkezést értem, hanem egy olyan biztos szeretetteljes háttérrel, amiből tudhatjuk és tapasztalhatjuk, hogy nem vagyunk egyedül. Nem zárkozhatunk be, nem félhetjük magunkat, nem pazarolhatjuk az időnket aggódásra.

Közünk van egymáshoz! Tapasztaljuk meg, érezzük át! Közünk van egymáshoz!

Ez azt is jelenti, hogy felelősséggel tartozunk egymás iránt, és azt is, hogy van kire számíthatunk nem csak szellemi, lelki, hanem fizikai szinten is. Nem vagyunk egyedül, ahogy attól sokan félnek. Senki sincs egyedül. Szükségünk is van társra, társakra, ezért ne féljünk észrevenni őket, és nyitni feléjük! Közünk van egymáshoz!

Fodor Dániel

Közösségünk működéséről – korrekt tájékoztatás

Hálásak vagyunk Istennek, hogy egyre többen vesznek részt evangélikus egyházunk alkalmain. Ők azok, akik átélik a közösséghez tartozás áldásait, méghozzá úgy is, mint a Krisztussal való közösség és mint egymással való közösség együtt.

Örülünk annak, hogy testvéreink, barátaink számára egy olyan „lelki otthon” vagyunk, ahol lehet erőt méríteni Istentől, feltölteni lelkieket, gyerekeknek, fiataloknak keresztyén értékeket átadni, egymást segíteni, együtt kirándulni. Átéljük, hogy van egy olyan hely, ahol elfogadnak, értékelnek, szeretnek, ahol nekem is helyem van.

Jó az is, hogy nem kell belépőt fizetni, hogy részt vehessünk az alkalmon, a hittanért sem kell úgy direktben fizetni, mint más iskolai külön alkalomért, és a bibliákör előadásaiért sem úgy, mint más előadásokon való részvételért. Viszont az is igaz, hogy ez a kis közösség önerőből működik, vagyis saját magunk tartjuk fenn a közösségünket. Ezt azért írjuk, mert sokan nem tudják. Sokan azt gondolják, hogy az állam támogat bennünket. A gyülekezet működése önerőből történik. Ez azt jelenti, hogy a kiadásokat (fűtés, világítás, imaház fenntartása, lelkész fizetése) a gyülekezet tagjai fedezik.

Hogyan történik ez? Fenntartói járulékból, adományból, perselypénzből - ebből a három részből áll össze az a fedezet, amely szükséges a kiadásokhoz. Mind a három rész önkéntes. Néhány szó ezekről.

Adományt pünkösdkor gyűjtünk gyülekezetünk működésére. Sokan adnak a borítékban és ezért hálásak vagyunk, és köszönjük nekik, mert így segítik a működést.

Perselypénz abból adódik, amit a testvéreink istentisztelet után a perselybe dobnak.

A fenntartói járulék pedig olyan, mint egy tagsági díj, csak mégis önkéntes jellegű. Országos szinten az jellemző, hogy egy felnőtt tag évente 7.200 Ft-ot fizet a gyülekezet fenntartására. Ez havonta mindössze 600 Ft. (Ez az összeg jóval alatta van a Szentírásban olvasható tizednél.) A mai magyar viszonyokat figyelembe véve a létminimum kb. 1 %-a éves szinten. A nyugdíjasoktól ennek az összegnek a felét kérjük, vagyis 3.600 Ft-ot éves szinten, azaz havonta 300 Ft-ot.

Halason evangélikusok sajnos kevesen fizetnek önként fenntartói járulékot. Nekik hálasan köszönjük! Testvéreinket arra kérjük, ha ezeket a sorokat olvassák, gondoljanak egyházukra. Bizonyára vannak, akik azt gondolják, nehéz az élet és válság van, éppen elég a kötelezőket befizetni. Legyünk azért egészen őszinték. Minden hozzáállás kérdése. Ha nekem fontos a gyülekezetem, mint Isten ügye, havi 600 Ft-tal szívesen támogatom.

Ma tényleg nehezebben boldogulunk anyagilag. Mindenki csak kér és jönnek a csekkek, emelkednek az árak, többeknek nincs munkája. Az egyház támogatása mégis egészen más. Amit az ember Isten ügyére ad, azzal nem lesz kevesebb a pénze, bár úgy tűnik. Az ember mindig megtapasztalja, hogy a Gondviselés megadja, amire szükségünk van. Sokan mondják: „Amit Isten ügyére adok, azt nekem bőven visszaadatik.” Ez így van. A Szentírásban pedig ez van megírva: „A jókedvű adakozót szereti az Isten.”

Kérjük tehát testvéreinket, jöjjenek alkalmainkra, hogy még többen átéljük a közösség áldásait és gondoljanak egyházukra, mint Isten ügyére anyagilag is. Köszönjük.

Gyülekezetünk vezetői

Túrázás Csobánka környékén

Izgatottan vártuk azt a napot, amikor elindultunk a kirándulásra. Korán keltünk. A hosszú autókázás után megérkeztünk Csobánkára. Amikor megérkeztünk, körülnéztünk a cserkész táborban. Mindenki elfoglalta a szálláshelyét, mi elmentünk a rétre felállítani sátrainkat. Azután Irénke néni összehívta a csapatot és játékosan bemutatkoztunk egymásnak, utána István elmagyarázta az első túránk útvonalát, ami a Holdvilág-árkon a Nagy-Csikóváron és a Kis-Csikóváron lesz. Elindultunk a túrára. Először sima ösvényen mentünk keresztül, de később vízfolyásokon kövekre lépkedve mentünk. Útközben nagyon szép narancssárga pillangókat láttunk. Elértük a Holdvilág-árok közepét, ahol egy vízforrás folyt, amiből megtöltöttük üvegeinket. Láttunk érdekes természeti jelenségeket, pl.: föld felszínén kiemelkedő, vastag fagyökereket. Mentünk olyan meredek emelkedőn, ahol néhányan csak négykézláb tudtak felmenni. István meglepetése az volt, hogy különböző helyeken kincses ládák vannak elrejtve. Egyik éppen ezen a részen volt, amit Laci talált meg. Vinni kellett ajándékot, amit kilehetet cserélni a láda tartalmával. Fölértünk a hegycsúcsra, ahonnan lenyűgöző volt a kilátás. Lefelé menet a csapat ketté vált, mi szerencsésen beértünk a táborba. A másik csapat eltévedt, és Pomázon kötöttek ki. Vacsora után páran megint elmentünk kincses ládát keresni, amit én találtam meg. Visszafelé eltévedtünk, és ránk sötétedett, s nagyon féltünk az erdőben. Este énekeltünk, megbeszéltük élményeinket. Másnap reggeli után játszottunk, sokat nevetgeltünk. Ezen a napon a Mackó barlanghoz készültünk, amihez egy meredek emelkedőn lehetett feljutni. Nagyon elfáradtunk, de elértük a barlangot. A barlangban volt egy járat felfelé ami egy nagyobb üregbe vezetett, ahova Laci Bori és István bemásztak. Azt mondták, miután kiértek, hogy a látvány nagyon gyönyörű volt, minden csillogott belülről. Mi nagyon féltettük őket. Innen tovább másztunk a Nagy-Kevély hegy tetejére, ahonnan megnéztük az Egri vár makettjét. Anna és én megtaláltuk a 3. kincses ládát, ami jól el volt rejtve kövek közé. Ebből a ládából hoztam el egy dugóhúzókat apának ajándékba, cserébe én beletettem egy naptárat, amit egy istentisztelet alkalmával kaptunk. Ez áll rajta: "Ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk." Visszaérve a táborba szomorúak lettünk, mert észrevettük, hogy a sátrainkat átkutatták, és elloptak néhány holmit. Szerdán leereszkedtünk egy sípályán. Sétánk alatt egy farönkön hatalmas narancssárga gombákat láttunk. Pihentünk egyet, és közös megegyezés alapján arra jutottunk, hogy lemegyünk megnézni a Rám-szakadékot. Veszélyes helyeken másztunk le, kapaszkodók segítségével ereszkedtünk, mellettünk egy patak folydogált. Két vízesés mellett elmásztunk. Ezután kidőlt fákon másztunk át. A szakadék alján megálltunk pihenni, és megettük szendvicseink. A visszafelé út nehezebb ígérkezett, nehezebb volt felfelé haladni, mellesleg fáradtak is voltunk, cipőink, ruháink sár díszítette. Vacsora után játszottunk, sokáig fent voltunk. A 4. napon elmentünk Visegrádra bobozni, amit nagyon élveztünk. Gyorsan eltelt ez a 4 nap. Szomorúan, izgalmas eseményekkel magunk mögött indultunk hazafelé.

*Készítette: Miklai Ágika és Miklai Bence
6. és 4. oszt. hittanosok*

*Augusztus 10-13 között 4 napot töltöttünk Csobánkán, a pilisi hegység szívében. 28-an voltunk a gyülekezetből, fiatalok, gyerekek, családok, felnőttek, együtt. Sokat kirándultunk, túráztunk, beszélgettünk, reggel és este énekeltünk, közösen gondolkodtunk a Szentírás szavai nyomán. Együtt voltunk az asztalközösségben, együtt éltünk át sok szép élményt a pilisi hegyek között.
Honlapunkon található képek beszélnek a kirándulásról: kiskunhalas.lutheran.hu*

Legnagyobb élményem a csobánkai kiránduláson

*Kedves Szabolcs, te voltál a legkisebb a gyerekek közül a kiránduláson.
Mi tetszett neked a legjobban?*

A legjobban a játék tetszett, a kacintós és a szembekötödsi. Jó volt együtt játszani, nagyokat nevtünk és jó, hogy a felnőttek is velünk játszottak.

Sokat kirándultunk ez alatt a pár nap alatt. Jó volt túrázni? Mi volt a legjobb?

Hegyek között jártunk. A legérdekesebb a Rám hegy volt és a Rám szakadék. Még sosem voltam ilyen helyen. Jó volt mászni és ugrádozni a sziklák között. A vízesés is szép volt. Kétszer is beleléptem a sárba, de aztán tovább mentem.

Mi volt a legkedvesebb élményed?

Az első nap megsebesültem. Térdre estem, és egy kicsit leültem, de aztán folytattam és hol az Inci lábán, hol pedig a saját lábamon jöttem le a hegyről. A sebemet nem engedtem bekötözni, mert otthon meg akartam mutatni anyának. Vacsora után a hegy tetejére mentünk ládát keresni, és visszafelé már sötét volt, az István nyakában utaztam.

A kérdésekre válaszolt: Honti Szabolcs, 2. oszt. tanuló

A hónap TÖRTÉNETE

életre és örök életre szóló igazság!

Valaki meghal és a menny kapujában bebocsátást kér.
A kaput őrző angyal azt mondja, ehhez egy tesztet kell kitölteni.
„Csak akkor mehetsz be, ha 100 pontot teljesítesz. Mit tudsz tehát felmutatni?”
Az ember gondolkodik, és ezt mondja:
„Én meg vagyok keresztelve.”
„Jól van, ez egy pont.”
„Konfirmáltam is.”
„Ez is egy pont.”
„Ha nem is rendszeresen, de jártam templomba.”
„Ezért is kapsz egy pontot.”
Már csak 97 pont kell. Emberünk töri a fejét, majd eszébe jut:
„Nagy ünnepeken úrvacsoráztam.”
„Jó. Újabb egy pont. Tovább.”
„Megvan, én imádkoztam is, amikor bajban voltam.”
„Nagyszerű, sorold csak.”
Az embernek egyre nehezebben megy, de végül csak diadalmasan mondja:
„Egyszer adtam a koldusnak 100 Ft-ot.”
„Jó, ez megint egy pont.”
Az angyal biztatja: „Na, szedd össze magad, már csak 94 pont hiányzik.”
Hosszú csend, emberünk izzad, és egyszer csak kétségbeesetten felkiált:
„Jézus segíts, én ide magamtól sohasem jutok be!”
„Kitűnő! - örvendezik az angyal. „Megvan a 100 pont!” - és kinyitja az ajtót az ember előtt.

